

Sygn. akt I UK 429/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania D. Spółki z o.o. z siedzibą w A.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
z udziałem zainteresowanej: P. M.
o ustalenie obowiązku ubezpieczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej zainteresowanej P. M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 lipca 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

P. M. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 lipca 2015 r., zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. 83 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na tym, że zaskarżony wyrok nie zawiera ustaleń faktycznych uzasadniających zastosowanie normy prawnej wynikającej z tego przepisu i przyjęcie, że zawarta umowa o pracę była umową pozorną i z tej przyczyny nieważną oraz naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 382 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez nienależyte rozważenie i ocenienie przez Sąd drugiej instancji przy wydaniu orzeczenia merytorycznego całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, „tj. - dokumentów złożonych przez spółkę D. Sp. z o.o. z/s w A. (tj.

dokumentacji przygotowywanej przez Ubezpieczoną w postaci zestawień i szacunków niezbędnych do przygotowania planu do uznania dla firmy D. (k. 86, 99-127a) - decyzji Marszałka Województwa (....) i wystąpienia pokontrolnego (k. 186-190)” oraz dokonanie przez Sąd odwoławczy własnych ustaleń na podstawie jedynie części materiału dowodowego zebranego przez Sądy obu instancji i wydanie wyroku bez wskazania w uzasadnieniu wyroku konkretnych faktów, które uznał za udowodnione, a które nie, i na jakich dowodach się oparł oraz jakim dowodom (i z jakich przyczyn) odmówił wiarygodności - w następstwie czego doszło do braku poczynienia wyczerpujących ustaleń, pominięcia dowodów i odmiennych ustaleń dokonanych w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji i doprowadziło do wydania orzeczenia opartego na podstawie faktycznej, która nie wynika z ustaleń ani z całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego „(na szczególną uwagę zasługuje fakt, iż pomimo stwierdzenia przez Sąd I instancji na stronie 4 uzasadnienia ,że Spółka D. starała się o zatwierdzenie planu dochodzenia do uznania na lata 2014-2016 dla grupy producentów owoców i warzyw - wniosek wprost wynikający z decyzji Marszałka Województwa (...) i wystąpienia pokontrolnego), Sąd II instancji zanegował występowanie spółki z takim wnioskiem na lata 2014-2016, uznając iż miało to miejsce przed 2010 rokiem)”; art. 321 k.p.c. w związku z „art. 391 k.p.c.”, przez wyjście poza granice rozstrzygnięcia decyzji organu rentowego oraz wyrokowanie w zakresie podstawy nieważności czynności prawnej w postaci pozorności, podczas gdy nie była ona uprzednio nie była objęta badaniem, nie było w tym zakresie prowadzonego postępowania dowodowego ani czynione ustalenia w postępowaniu administracyjnym oraz przed Sądem pierwszej instancji i kwestia ta pozostawała poza sporem, który koncentrował się na braku właściwej reprezentacji Spółki przy zawieraniu umowy o pracę oraz zawarciu umowy w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na to, że „skarga jest oczywiście uzasadniona oraz z uwagi na wystąpienie istotnych zagadnień prawnych, a mianowicie, czy dopuszczalne jest badanie przez sąd odwoławczy - sąd ubezpieczeń społecznych podstawy nieważności czynności prawnej w postaci pozorności w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego,

która uprzednio nie była objęta badaniem, nie było w tym zakresie prowadzonego postępowania dowodowego ani czynione ustalenia w postępowaniu administracyjnym oraz przed sądem I instancji i kwestia ta pozostawała poza sporem - a w konsekwencji czy dopuszczalne jest w tym zakresie działanie Sądu w zastępstwie organu rentowego, czy też badanie tej kwestii wykluczone jest z uwagi na kontrolny charakter postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, a zakres weryfikacji decyzji organu rentowego winna nastąpić wyłącznie w zakresie ustaleń dokonanych przez organ rentowy wobec niemożności działania sądu ubezpieczeń społecznych w zastępstwie organu rentowego ? A nadto, czy jeśli dopuszczalne jest badanie podstawy nieważności czynności prawnej w postaci pozorności przez sąd odwoławczy w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, która uprzednio nie była objęta badaniem, nie było w tym zakresie prowadzonego postępowania dowodowego ani czynione ustalenia w postępowaniu administracyjnym oraz przed sądem I instancji i kwestia ta pozostawała poza sporem to, czy w sytuacji gdy umowa o pracę jest jedynie realizacją uchwały Zgromadzenia Wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ocena oświadczenia woli (konstruktywnych elementów pozorności) wyrażającego wolę nawiązania stosunku pracy w aspekcie zaistnienia pozorności winna nastąpić na datę podjęcia tej uchwały, czy też na datę zawarcia umowy o pracę realizującej tą uchwałę?. Wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, skoro Sąd II Instancji rażąco naruszył art. 382 k.p.c. oraz art. 233 § 1 kpc i art. 328 § 1 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc . Sąd drugiej instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania jego własnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych w postępowaniu przed sądami obu instancji dowodów, zaś pominięcie w uzasadnieniu wyroku Sądu II instancji dokonującego zmiany ustaleń faktycznych poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, oceny części materiału dowodowego może stanowić uchybienie, które miało istotny wpływ na wynik sprawy i usprawiedliwia kasacyjny zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. oraz art. 233 § 1 kpc i art. 328 § 1 kpc, co uzasadnia także twierdzenie o oczywistej zasadności niniejszej skargi kasacyjnej i wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji tegoż w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione,

a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007, z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Zagadnienie prawne, na którego występowanie w sprawie skarżąca się powołuje, jest to zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC z 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP z 2004 nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51). Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno zatem przybrać postać porównywalną z formułowaniem

zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne), na czym polega rozbieżność w orzecznictwie i jakich kwestii owa niejednolitość dotyczy. Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Skarżąca tych wymagań nie spełniła już tylko dlatego, że formułując przytoczone na wstępie wątpliwości, nie określiła, których przepisów prawa one dotyczą. Niezależnie od tego, zaznaczyć należy, że kwestię zakresu rozpoznania sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych regulują przepisy art. 477⁹ k.p.c., art. 477¹⁴ k.p.c., niepowołane w podstawach kasacyjnych. Zatem przytoczone wyżej zagadnienia prawne sformułowane zostały poza zakresem podstaw kasacyjnych. Dodać też trzeba, że wykładnia powyższych przepisów była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem, postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ma charakter nie tylko kontrolny, ale i rozpoznawczy. Ta druga właściwość oznacza samodzielną ocenę sądu przesłanek warunkujących prawo do świadczenia lub zobowiązanie. Wynika to stąd, że od momentu wniesienia odwołania do sądu rozpoznawana sprawa staje się sprawą cywilną, podlegającą rozstrzygnięciu wedle reguł właściwych dla tej kategorii. Jego zasadność ocenia się na podstawie właściwych

przepisów prawa materialnego i dlatego postępowanie sądowe skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnych, spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego, pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. Sąd ubezpieczeń społecznych ocenia zasadność roszczeń odwołującego się, a nie formalną legalność postępowania przed organem rentowym. Chociaż bezpośrednim przedmiotem postępowania jest decyzja organu rentowego, to sąd ubezpieczeń wyjaśnia istotę sprawy dotyczącą prawa, zobowiązania albo roszczenia strony, co znajduje właściwe zwieńczenie w kompetencji tego sądu do oddalenia odwołania, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia (art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.) albo zmiany zaskarżonej decyzji w całości lub w części i orzeczenia co do istoty sprawy - art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2010 r., II UK 336/09, LEX nr 604222; z dnia 8 maja 2012 r., II UK 240/11, OSNP 2013 nr 7-8, poz. 98, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III UK 221/10, LEX nr 1124107; z dnia 23 listopada 2011 r., III UK 38/1, LEX nr 1124106; z dnia 23 listopada 2011 r., III UK 10/11, LEX nr 1124105 oraz uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2011 r., I UZP 3/10, OSNP 2011 nr 17-18, poz. 233).

W związku z powyższym zasada, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie - art. 477⁹ k.p.c., art. 477¹⁴ k.p.c. (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 275/11, LEX nr 1215286; z dnia 2 marca 2011 r., II UZ 1/11, LEX nr 844747; z dnia 18 lutego 2010 r., III UK 75/09, OSNP 2011 nr 15-16, poz. 215; z dnia 3 lutego 2010 r., II UK 314/09, LEX nr 604214), nie oznacza, że sąd ubezpieczeń społecznych jest związany materialnoprawną podstawą wskazaną w decyzji organu rentowego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 2 października 2008 r., I UK 88/08, OSNP 2010 nr 7-8, poz. 100; z dnia 24 maja 2012 r., II UK 264/11, LEX nr 1227968; z dnia 11 grudnia 2013 r., III UK 15/13, LEX nr 1467152; z dnia 15 października 2015 r., I UK 461/14, LEX nr 1818224). Zatem kontrola zaskarżonej decyzji nie ogranicza się do zbadania prawidłowości kwalifikacji prawnej przyjętej przez organ rentowy, ale polega na zbadaniu materialnoprawnej podstawy roszczenia zawartego w

odwołaniu. W konsekwencji sąd ubezpieczeń społecznych nie może oddalić odwołania z powołaniem się na błędną, niewłaściwą podstawę prawną decyzji (zob. wyrok Sądu najwyższego z dnia 17 marca 2016 r., III UK 84/15, LEX nr 2023932).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozmiennieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

Natomiast postawione przez skarżącą pytanie, „czy w sytuacji gdy umowa o pracę jest jedynie realizacją uchwały Zgromadzenia Wspólników ocena pozorności oświadczenia woli (konstruktywnych elementów pozorności) wyrażającego wolę nawiązania stosunku pracy winna nastąpić na datę podjęcia tej uchwały, czy też na datę zawarcia umowy o pracę realizującej tą uchwałę?”, nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu przywołanego wyżej przepisu. Pozorność jest wadą oświadczenia woli, a więc z oczywistych względów nie może więc zaistnieć jeszcze przed jego złożeniem. Natomiast okoliczności towarzyszące danej czynności prawnej (także ją poprzedzające) stanowią podstawę do oceny prawnej w kontekście art. 83 § 1 k.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mogą stanowić wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 grudnia 2004 r., I UK 187/04, niepubl.; z 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909; z 25 stycznia 2012 r., II UK 232/11, LEX nr 1215437; z 14 marca 2012 r., I PK 185/11, LEX nr 1214540).

Odnosząc się do kwestii oczywistej zasadności skargi, trzeba przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Przy czym podkreślić należy, że w judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Ma to szczególne znaczenie w sytuacji, w której oczywista zasadność skargi kasacyjnej miałaby polegać na oczywistym naruszeniu przepisów procesowych, gdyż, stosownie do art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., skargę można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżący więc musi wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), iż kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z dnia 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z dnia 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973;

z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436).

Wymagań tych skarżąca nie spełniła, gdyż we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (w zakresie jej oczywistej zasadności) ograniczyła się do argumentacji przytoczonej na wstępie. Co więcej, istotnie stosownie do treści art. 382 k.p.c., sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym, ale naruszenie tego przepisu ma miejsce wówczas, gdy sąd drugiej instancji, mimo przeprowadzonego przez siebie postępowania dowodowego, orzekł wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego przed sądem pierwszej instancji albo oparł swe orzeczenie na własnym materiale, z pominięciem wyników postępowania przeprowadzonego w postępowaniu pierwszo-instancyjnym (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1998 r., II CKN 815/97, „Wokanda” 1999 nr 1, s. 6 oraz z dnia 18 stycznia 2008 r., II PK 269/07, LEX nr 865928). Naruszenie tego przepisu polega zatem na pominięciu (nieodniesieniu się) do dowodu, a nie na jego ocenie niezgodnej z oczekiwaniami strony, bowiem kwestię oceny dowodów reguluje przepis art. 233 k.p.c. Z lektury uzasadnienia wyroku *prima facie* wynika, że Sąd drugiej instancji nie pominął dokumentacji przygotowywanej przez skarżącą w postaci „zestawień i szacunków niezbędnych do przygotowania planu do uznania dla firmy D.”, decyzji Marszałka Województwa (...) i wystąpienia pokontrolnego, ale ocenił je inaczej niż Sąd pierwszej instancji, uznając, że przygotowaniem dokumentacji w związku z planowanym wnioskiem o wydanie decyzji administracyjnej w sprawie wstępnego uznania grupy producentów owoców i warzyw i zatwierdzenia planu dochodzenia do uznania tej grupy producentów za organizację producentów owoców i warzyw zajmowała się wynajęta w tym celu firma. Poprawność takiego wniosku nie podlega ocenie w oparciu o art. 382 k.p.c., ale art. 233 § 1 k.p.c. Nie zostały też pominięte zeznania B. W. i M. W., których wiarygodność Sąd ocenił w konfrontacji z innymi dowodami, także co do kwestii „faktycznego świadczenia pracy przez ubezpieczoną w spółce, zakresu jej obowiązków i podejmowanych przez nią czynności”, „podporządkowania spółce i wspólnikom”, „wszczętej procedury uzyskania przez spółkę statusu grupy producenckiej”. Nie sposób nie dostrzec, że zarzuty dotyczące naruszenia art. 382 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 1 k.p.c. w związku z

art. 391 § 1 k.p.c. stanowią polemikę z oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd drugiej instancji. Tymczasem, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76). Przepis ten wprowadzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c. Wszakże ten właśnie przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204; z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025; z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405 oraz z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366).

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.